

nivas y se desarrollan los grandes pensamientos: con la libertad, nace y se garantizan todos los respetos a las ideas ya políticas como religiosas; y con el trabajo, se recoge el premio del bienestar obtenido con la paz y la libertad.

En las cuestiones sociales del capital y el trabajo, yo entiendo que la lucha entre el patrono y el obrero debe desaparecer y en vez de ser capitales o intereses antagónicos deben ser colectivos, pues el patrono además de su capital e inteligencia necesita la cooperación y apoyo del obrero, sin esta armonía es imposible prosperar.

Sobre el intercambio internacional yo entiendo, que con las tarifas arancelarias no podemos partir de un criterio fijo y absoluto, sino relativo, pues mientras con unas debemos ser acérrimos proteccionistas con otras debemos ser libre-cambistas y hasta prohibicionistas en otras; en cada caso yo aconsejo que para determinarlo seamos muy españoles.

JUAN TRESSERRAS
Batlle de nostra ciutat

Febrer de 1916.

Per l'esdevenir

QUALQUE idea o pensament, que volgués exposar per a senyalar nous horitzons, ont se hi reflexés una orientació concreta que fes preveure el benestar, dintre els elements socials que representen la vida d'Olot, seria prematura, tractant-se d'un novell escriptor que sent com el primer els encants de la literatura, pro li falten les qualitats més indispensables, per fer un article ben fet.

No per això he desmaiat en la tasca encomenada i encar que siga migradament, miraré de complaure als amics de LA COMARCA que m'han designat un petit lloc, en aquest nombre extraordinari, mercé de la que'm considero inmeixedor.

El meu pensament voldria desenrotllar-se, parlant sobre alguns extrems de la qüestió social, pro es tant aspre aquesta qüestió i tant difícil no ferir susceptibilitats, que he desistit per el moment tractar aquest punt, concretant-me dintre un cercol reduït a dir-ne dugues paraules, a fi i afecte que no resulti completament estèril el meu treball.

El principal factor, que podria contribuir a fer més armonitzables les corrents que deurien existir dintre els dos elements que avui estan constantment en lluita, seria que els obrers adquiríssim grans dosis de instrucció, puix si la classe obrera ens guiéssim sempre per els bons consells que dicta la mateixa, crec perfectament que desapareixerien ben prompte els símbols que's posen davant del horitzó, del benestar d'Olot.

Aquest ha sigut sempre i segueix siguent el meu lema.

JOAQUIM OLIVERAS
Obrer

Febrer de 1916.

Triptic

I

ERA una tarda d'aquelles, en que —com diu el poeta—*el cel i la terra enamorada, s'adormen abressats.*

En els ombrúis i encantats paratges de Font Muixina, demunt ample prat vert esmeragda formant un clós natural cercat de roques vestides, parets molsoses i qualche roure centenari dibuixant sa elegancia sobre un cel lluminós de Setembre, deixant just entrevèurer per entre ses brancalades el bes armoniós de son blau puríssim amb les montanyenques siluetes del llanyà horitzó, s'havia congregat nombrosíssima multitud per un espectacle de Teatre de la Natura.

Pas de volada l'obra i mitjans els actors, s'engrandí el conjunt fins a encaixar-se a la solemnitat suprema d'aquella hora de poesia.

I era barrejada la moltitut; families opulentes amb *librea* de guardia darrera la llotja, al costat d'altres i altres de tots estaments, artistes, intel·lectuals, obrers de tots els oficis i pagesos formaven una sola ànima que copsaba amb un sol panteig de vida sentimental, la bellesa de les rimades estrofes que eixien de boca dels artistes.

I com en una vibració única se confonien i armonitzaven el cel i la terra, l'aire i la llum, les flaires del bosc amb les artificials aromes, com se fonien en una sola vibració de deleitosa sensualitat el rítmic panteig de mils respiracions amb les suaus remors d'aigües i fulles amb la melangiosa vibració del silenci boscà de una tarde de Setembre.

.....

Transfiguració, casualitat, dieu-li com vulgueu, jo'n dic un quadre hermosíssim, jo'n dic una hora de poesia que nasqué del ambient, que s'engrandí i sublimà en aquell escenari, que brollà com les deus de la Font Muixina de les entranyes de nostra terra, que son creadores d'Art i de Poesia.

II

Dins d'escaient edifici, bastit esprés pel aliment intel·lectual i estotg de nostres reliques artístiques, hi han amples sales d'aspecte seriós i confortable estancia.

En aquella hora, de sos finestrals se escampen faixes de llum que fan acobardir la claror que llensen porugues les bombetes elèctriques dels passeigs del aixamplis Malagrida.

En una d'aquelles sales ont s'hi llegeix al frontis «Museu Gelabert», al voltant d'elegants i multiformes vitrines hi ha una munió d'alumnes forasters, joves i noies, habillats d'escursionista que amb mirada atenta i aire intel·ligent escolten la explicació del mestre, afamat professor de Geologia.

Per la porta del costat mitg oberta un murmuri de gent que espera, atreu la curiositat d'una alumna que acostant-s'hi pot veurer altre sala més gran, quins seients estan ocupats per olofins, casi tots obrers del Ateneo o dels grops excursionistes d'aquí que volen sentir la conferencia del professor foraster.

Abans de la llissó en el museu volcànic, alumnes i mestre havien visitat les sales Vayreda, Blay i Clarà, acompanyats d'un senyor de la Junta local i en totes elles s'han descobert el cap.

.....

Al defora en el plascit silenci de la vesprada, se senten remors de carruatges que s'entornen i una bocina que s'allunya. En aquell auto hi van tres senyors estrangers que ningú ha entés d'una paraula.

III

La blancor duptosa de la carretera més confosa per la llum groguenca dels fanals del carruatje, s'ha fet negre al engolfar aquest una mena de ample túnel que forma la entrada de una gran fàbrica riberenca.

La fàbrica està parada insolitament doncs els llums son encesos i la gent va i ve per dintre ses quadres amb pas silencios i aire contristat.

Sobre un improvisat llit de saques